

מסורת הש"ס

(א) לעיל ל"ו, (ב) כתי' איתא
ועבד מלכות אצל כ"ו וכו'
מכוס', (ג) מרעקן ב';
(ד) ערקן ב'; (ה) חוספס
הנהיב פ"א ה"ב, (ו) גבי
נצית לא נקט נישנא דלוקא
דמסמחא י"ט טעית וגבי
לכב נמי יכול לנאת בלולט
של אביו חוס' ערקן ב'
ד"ה היודע, (ז) (ח) חוספס
חוס' סהרות פ"ג ה"ה,
(ט) (ק) מה: (י) כמ"א:
כספר, (יא) (י"ב) ומשידע,

תורה אור השלם

1. תורה צוה לנו משה
מורשה קהלת יעקב:
דברים לג ד

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אשר אבי ובו
אין צריכות כוונת. עין
לעיל דף לט פ"א תוס' ד"ה
עובר:

מוסף רש"י

ומחזירותו למים בשבת.
שהיו שורין האגודה בשבת
כדי שלא יבשו (דע"ר דה"ה).
הד"ח ע"ף לזל"ב תג"ח

רבינו חננאל

לא שנו שפסוקי אלה של
ציו בן מרדכי, שנמצא
מפוצצו ונעשו לצאת בזה
ולפנין פסוק, אבל שני
בן חיי' חטא, וארמקא
אבי', כשהפך הולוב
כשנאל ואחריו ביסין,
ובא ארמקא כשהתירא
ככלי, יד' אבי' ונעטל אל
נפס' חיי' בהנהגתו, בן דרך
ביוז אהר' ודמ' ארמקא
כשהטא ארמקא ונפס' דה
ד' דחובת, לקיחה על דה
דבר אבי' חטא לקיחה.
דני מיל כען מרד דה
דני ככלי אבי' חטא לקיחה
ככלי דהוא דרך ביוז
א. אמר דר' ונא אומר
היה דר' יוסי, עול' חטא
שנמצא בן אפנים.
פ' חטא מלוקה בן
הנפס', וכסבור חטא
הנפס' הוה, ואכלה פסוק.
פשיטא, מה דרמא
דני לולב עשה דבר
מצוה ומכל מקום עשה
מצוה, אבל (הנפס')
הנפס' אבי' חטא
אני' אכילה חטא
מצוה, לחייב, קמל
דפסוק, וארמקא על דה
הוא, ד' יוסי אומר
השחט חטא
מבור' מלכותו שבת
חטא חטא, ד' הנה דר'
יוסי עשה דבר מצוה
מחייב, ומשיב דר' מהרוא
דאז ארמקא כן שהניא
משלשם תהאן שאן
מבורין, למיכין
מתי', מקבלת אשה
פסוק (בזה) [בזה] פסוק
בעל לולב, (המחזיק למיכין
שבת, כלומר א' אשה
שאינה בן נעילה חטא

לולב הגזול פרק שלישי סוכה

אלה שנו. דפסור אלה שלא יאז די חובת געילת קודש שהזניאו ויהשגח טרוד במזל וטעה בדבר מזל אכל יאז בו קודש שהזניאו וחו לא טעה בדבר מזל הוא ולא טרוד מהשגח במזל לעשומה: **ו**ה"א הא מדאנכניה נסיק ביה אמר אביי כשהפכו. הכי קשיא ליה ה"ד

לא שנו "אלא שלא יצא בו אבל יצא בו חייב הא"מראנבהיה נפק ביה אמר אביי כשהפכו רבא אמר אפילו תימא שלא הפכו הב"ע כגון שהוציאו בכלי והא רבא הוא ר'אמר לקיתה על ידי דבר אחר שמה לקיתה י'הני מילי דרך כבוד אבל דרך בזיון לא אמר רב הונא אומר היה רבי יוסי עולת העוף שנמצאת בין אנפיים וכסבור חטאת העוף היא ואכלה פטור מאי קא משמע לן דמטע דבר מצוה פטור היינו קא מהו דתימא התם הוא דמטע דבר מצוה פטור היינו דעבר מצוה אבל הכא דמטע דבר מצוה ולא עבר מצוה אימא לא קא משמע לן מיתבי רבי יוסי אומר השוחט את התמיד שאינו מבוקר כהלכתו בשבת חייב חטאת וצריך תמיד אחר אמר ליה בר מינה דההיא דהא אתמר עלה אמר רב שמואל בר חתאי

אמר רב המנונא אשיאן אמר רב הונא מלשכה בינה מבוקש אשה מיד בנה ומיד בשבת רבי יהודה אביי ביום טוב מוסיפין וב' הידוע לנענע חייב מהו דתימא הואיל ו' היא אימא לא תקבל הידוע לנענע: ת"ר חייב בלולב ה' להחמטף תפילין אביו לילוק אביו לימור תורה וק"ה המנונא יחודה צוה לא יעקב ק"ש מאי היא לשמור גופו אוכלין לשמור את ידיו אוטו הידוע לישאל ברשור ברשות הרבים ספקו כפי חולקן לו ת

ידי יום' אומר השמות את המידע שאינו מבוקר ככללית
המומין בשבת חייב חשש. משום שחשש בשבת שאינו של מזה
דעה ודעה אלא מזה דבר מזה ולא עשה מזה חייב שרי
עוד זה במזה שהיה רואה לשחוט תמיד של שבת וכסוד שהוא
מבוקר: להשיגין לא גרסין: מלשם שאין מבוקרין. דאין ו
השכחה להיות חרד עליהם ממי יקרו ואף חרדת זמן התמיד לא
מתני' מקבלת אשה מיד בנה ובעלה. את לולבין ולא אמרין
מחזירין. שרי מחלן נעולם היום אבל לא מוסרין מים כ"ה ש
תקוין מנה: כמזד מחזירין. בחולו של מועד מזה להחליף
לדאוי לנטיילת אשתי חרדת לא עליו ומותר בטעול להל: להל
הכסף: היודע לשמור גופו. מטומאת מגע ומשא וההל: אולבין ע
על ידיו אם נגע בידיו בטירות חוששין להם שיש יודע לשמור ג
טירות אלה אין כי יודע לשמורם אבל היודע לשמור את ידיו משמ
זה מזה וזה ליגע בטירות טעל ידיו: אולבין על ידיו טהורם.
על יודע להשיג הן או לא או איני יודע: בדרוש הריבס פסיק
ממיר לה הלכתא מטומאת כדאמרין במסכת סוטה דף כה. ומ
לו תרומה צבים הגרונות. ומקמי הכי אין חולקין לו בגזין אבל משג
התקפה ציבנות (דף נט): עשרה אין חולקין להם תרומה צבים הגרונ
חולקין להם צביות תרומה לא שאין לו רואי יודעשי שם שהוא צ
לפרס כפיו ופורסג לנצור הכל יודעשי שפירא שמי שערות שאין

מב.

ק"ו א מ"י פ"ב מהל'
שננות הלכה י'
ק"ח ב ג מ"י פ"א
מהלכות לולב הל'
ט ספג עשין מד'
ק"ט ד מ"י שם הלכה יא'
ספג שם טושי"ע
ל"ח פ' חרנה ק"ו:
ק"ב ה ד מ"י פ"א מהל'
לולב הלכה סה ספג
עשין עד טושי"ע ל"ח פ'
חרנה:

קבר ו' מ"ז סוף הלכה ט'
 סמך ט' עוש"ט
 ח"ת מ' תרנ"ו
קבר ו' מ"ז פ"ג סוף הלכה
 ז' ע"ה הלכה ט' סוף
 עש"ן כו עוש"ט ח"ת מ'
 סמך ג'
קבר ו' מ"ז פ"ד סוף הלכה
 ז' עש"ן הלכה ט' סוף
 סמך עש"ן כו עוש"ט ח"ת
 מ' כ' סמך ג'
קבר ו' כ' מ"ז פ"ה סוף הלכה
 ח"ת הלכה ט' סוף
 עש"ן י' עוש"ט י"ד מ'
 ומה עש"ן ה'
קבר ו' מ"ז פ"ו סוף הלכה
 ח"ת עש"ן סוף
 הלכה י'
קבר ו' מ"ז פ"ז סוף הלכה
 ח"ת עש"ן סוף
 ח"ת עש"ן סוף

[illegible]

אז לשון התוספתא דספרות
 פ"ג ק' הוא וסלד בודקין
 אוחז המכילין אוחז ומשקין
 לו חולין לשם תרומה אם היה
 ידע לשמור אם טעם חולין
 פ"ג גטו לשמור אם ידע
 חולין על גב ידי ספרות.

אמר אבי בשדהפבו. מדאיטריך לשנוי הכי משמע דסבירא ליה דמלו^ה *אינן צריכות כוונה דהא קאי אמוזיא לרשות הרבים והאז אין שייך מתכיון לנאח כל כמה דלא בירך ועוד דאיירי בזהך אלל בקי ללמוד וימיה דבסוף ראוהו כ"ד (רי"ד ד' סא:)

קא מומיב ליה אביי טועבן ושמואל אביי קיבלה מניה: **עולת העוף** נשמצת בין אנפיהם. למאי דלאמרי' שבעא לאו דברים (פסחים ד' ע"ג): דלא פטר רבי יוסי בגלגל אלף מאס דומטו כהול גרין לומר דהאי נמי זמנו כהול כדי שלא כהנא מטמא ליה נומר: **בבב** דהיימא התם הוא דטעה בדבר מצוה ועבד מצוה אביי הבא מטה בדבר מצוה ועבד ולא עשה מצוה אימא לא קא משמעין. פלוגתא היא בפסחים פרק אלו דברים (סג) דלמחייב התם גמולתא לו שפוד של נותר כשפוד של עלי ואכלו ואית ספרים גדרסין מהו דלמלאי הני מילי מואה דרמי עליה אכל מואה דלא רמי עליה אימא לא כלומר לולי דלא סגי ליה דלא שקיל דאי אפשר על די אחרים אכל: **טעמא** אפשר שאלמלא אכל:

אמר רב יצחק בר
אמי רב בנן שהביאו
מן **מיתני** המקבלת
עולה ומחזירתו למים
מר יבשבת מחזירין
וועד מחליפין **קטן**
לולב: **גמ'** פשיטא
שה לא בת חיובא
קא משמע לן: קטן
קטן הירדע לענע
חייב בציצית לשמור
תפלין יודע לדבר
תורה מאי היא יא"ר
משה מורשה קהלת
סוק ראשון **ה** הירדע
על גופו טהרות
אין על ידיו טהרות
היחיד ספקו טמא
טהור הירדע **ל** פרום
מיה בבית הגרנות
הירדע

(דף כד.) ק' פ' בקוּט' ולא משמע בל' אלא בקטן ממז' אירי' ודומי'
 יהודיע' לדבר אביו מלמדו תורה והיודע לשמוע וכן כולו' אחריו
 ויהא' דלמד' נטשאין על האטקס' (וינמז' דף טז: וסג') דלין חולקין
 תרומה
 מה דדבר מזה שנטלאים שנטלאים זו איז טרוד שאין עומדין
 ביאל' הכל שקרוב למד' הוא ולא דק בלשכות להבחין מחזיו' ביאל'
 קמטעטלא מדי' דלא חוי: מחזירין למי'. שלא יבמוש: בשבט'
 מחליפין המים לשפך את אלו ולתת אחרים צינ' מהי' דטרת'
 גב' אימא לא. דלגבה אימא איסור טעטול: ק'טו משמע לן.
 בלול'. לחבו' מדבריהם: לשמור פטילין. שאל' יקום צה' לית'
 גוט' שטרות. אם נעט גופו שטרות אין חולקין להם. אבל לא
 ו אין יודע לשמור דיו' מתורת סתם דייס שגורו עליהם להיות
 איזי טגע בשום דבר ספק או בפקס' המטמא את הידים ואם
 נעט דיו' צהה: והיודע ליטאל. שאם שואלין אותו שנטמא
 דיו' שאלוהו ואמר איזי יודע: בראש פטיל' ספקו גמא. הכי
 דלא' דן לשפך כו': יודע לפרוס כפיו. כשהוא כהן: חולקין
 לו לביתו אם יודע לשומרה צטהרה דהכי תניא בגמרא דנושאין על
 חרש שוט' וקטן כו' וכולן משגרי' להם לבתיהם צית' הגרעט אין
 לשומרה אבל לביתן משגרי' להם הבקיקאים ומכירין בהם ומשייע'
 קטן פורס כפיו כדאמרין צמגיל' (דף כד.) הלכך חולקין לו:
 יהודיע'

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones